

ПОДУНАВКА

ЛИСТЪ

ЗА НАУКУ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Брой 41.

У Земуну,

12. Децембра

1856.

Овај листъ излази Средомъ и Суботомъ, а цена му е на годину 5 форинта, на полъ године 2½ форинта ср. безъ поштарине; поштаиска такса износи на 6 месецѣй 30. кр. ср. Пренумерирати се може у Аустрији кодъ сваке поште или познати наши скупителѣ или управо кодъ издавателя у плъћенимъ писмама. За огласе плаћа се за редъ 3 кр. ср.

Невеста.

(Одъ Ђ. Јовановића Сомборца.)

[Продужењѣ.]

У онај паръ, кадъ е олуя катарке и справе онако силно у море одиела, онда е Ема съ г. Јованомъ сама у собици была. Овај е полумртавъ одъ страбю. Онъ е плакао, јукао, гласно се Богу молио, и проклињао е своје пуцањѣ на Майке Каре пилѣ, почемъ е онъ ову сву несрећу опима двема убиенимъ птичицама преписивао. „Чебы маріо,“ говораше онъ „кадъ бы ме мое пуцањѣ и главе стало, ал' ако намъ садъ Богъ помогне, те се спасемо, пре бы онда мою пушку на човека него на ту птичицу опалио, та одъ садъ ће ми и иѣно перце светина быти.“ Но будући се море мало по мало утишавати почело, то и Ема са своимъ сапутникомъ изађе на кровъ. Шута лађа безъ катарки и други алата, безутѣшенъ, извајно очаяиѣ како на лицу капетановомъ тако и у прочегъ людства, были су јасни знаци предстојеће несреће, и као да ни мало нисмо срећнији што се море утишава. Беснећи западъ, и валяјући се таласи, све су галию ближе оному пре виђеному землѣзу терали, одъ кога већ ни две милѣ одстояли нису. Подићи какву такву катарку, око које су се сви и изъ своју сила упели, постаде сасвимъ немогуће. Све да су е и подигли, небы ипакъ ветру противстати могла. Ту већ није было више изгледа, ове обале и иѣне жителѣ надићи, ерѣ Прибрежје црно већимъ е и путъ къ сѣверу припречило.

Обала е све ближе была. Већ су разговетно видити могли, како се узъ ню таласи успиноу, и кои валѣи и успинѣи као каква грмљавина одзивало се. На едно сто фатѣй опазе едно месташце, као да се нека рѣчица онде у море улива, и заиста; ал' у иѣнъ утокъ ући было е немогуће, ерѣ су се читави брежуљци одъ таласима нагомилаогъ песка, — кадъ не бы таласомъ преливени бывали, кое се свакиј часъ

догађало — видели. Истина, была е као нека одушка или просекъ, ал' то не бјаше за лађу, него за какву дереглію.

„Да бацимо лангеръ!“ рекне капетанъ, „па ако се заріе, а притомъ и ветаръ мало попусти, то се онда колко толико спасеню можемо надати.“

„Де и вы, Г. Јоване!“ рече корманюшъ гурнући га у ребра, — „садъ морамо сви радити, ерѣ овде се живота тиче.“

Предузеће се оконча. Мачку одгуре, која е сретно заріе, и нека надежда укаже се на лицама целогъ людства, само е лице капетаново тавно и брижно, као и пре заостало.

„Шта мислите,“ упита Ема корманюша, „кадъ бы се море утишало, да л' бы се помоћу Божиомъ далъ отиспути могли?“

Капетанъ само жалосно главомъ махајући, одговори, да не бы.

„Дакле е ова обала пуста?“ упита Ема.

„То није, Господична,“ одговори онъ, „него су иѣни жители гадный изродъ некиј, а притомъ су јошгъ већма одъ трговаца робова покварени. Да е ова обала пуста, то бы я по утишаномъ ветру мою лађу у какви заливчиѣ увукао, катарке као што треба с'градіо и наместио, и мой путь натрагъ предузео, ал' овако —“

„А не бы л' могли кога одъ наши послати, ил' па да съ тимъ жителяма уговори?“ прекине му Ема речъ.

„О, да како, кадъ бы я само подпуно число людѣй имао, ил' баръ да ми она три момка — и то најболя ношашња олуя у море не сарани; то бы я онда два буренцета рума на лађу изнео, а оба топа съ картачи преправіо. То е еданъ начинъ съ црицима

утоварати. Ал' то е све садъ немогућно, ер' я текъ толико людий имамъ, да само — и то съ натегомъ — ленгеръ извући могу; зато свака борба и браненѣ престае. Шта Богъ да.“

„И томе се яко чудимъ, да црнци нису већ овде!“ рече корманошъ, кои е до яко ћутао. „Они чимъ какву лађу у невољи угледе, то све гамижу на обали, и све клепећу и цвокоћу њњинимъ маймунскимъ зубма. Они се едва могу уздржати, докъ већ едаредъ ногу њнину на лађу не мету. — Ахъ! та ево иј.“

Сви погледе на ону страну, гди рѣчица у море утицаше, мноштво чамаца тако е съ црнцима препућно было, да се мислило да ни еданъ неће остати, да се не заліе. Возенѣ њино, сасвимъ е неуредно. Јоштъ изъ далека чуо имъ се е гласъ радости њнине и усклика.

„Богъ нека намъ помогне! Мы смо сви пропади!“ делекајући, рече г. Јованъ, кои е руке прекрстио, и крепко се Богу молио.

„Само двадесетъ момака да имамъ на лађи, я бы ове несретнике знао онако дочекати, као што заслужую!“ крозъ зубе мумлаше капетанъ. „За садъ намъ ништа друго неостае, него или лађу у воздухъ распући, или равнодушно гледати како насъ плячкаю.“

„Равнодушо! сасвимъ равнодушно!“ молаше г. Јованъ капетана.

„Само што е на нама, то ћеду намъ оставити, и то ако јоштъ сретни будемо!“ рече мирно капетанъ.

„Ходите момци!“ окренувши се своимъ морепловцима (матрозима) рече: „Ја имамъ у мојој собици едну кесу са суверенима, донесите ми, да између васъ поделимъ; ер' садъ ће бити край съ нама! — А и вы господична и господине, добро ћете учинити, ако све посакривате, што вамъ е драгоцѣније. Ови црнци, ако имъ се неуспротивимо, и ако се пре не опију, него што насъ на суво изнесу, быћеду задовољни, што су у лађи и по собама понаилазили и поплячкали.“

Ема и њѣнъ сапутникъ полете у свое собице, да свое завезляе спреме. Девочке, оно нешто новаца и драгоцености са нужди папири покупи и склони, и пође опетъ съ г. Јованомъ заедно на кровъ, ер' и онъ е у својој собици поспремао. Они застану капетана съ целимъ людствомъ своимъ око едного одаднивногъ буренцета рума гди су постаяли, очекивајући свое недраге госте, кои су већ на два пушкومتта близу лађе были. Ови су одвећ црни были. У овакимъ случаевима за оружје служиле су имъ естре, копля, тулѣви, буце и т. д. Побунѣно, и сатанскомъ викомъ возили су већ около лађе. У среди међу њима угледе на едномъ полунагомъ црнци тророгасты шеширъ, за коимъ перяница одъ црни носеви пера лепршаше се.

„Ово е европеацъ!“ радостно ускликне Ема.

„Боже сачувай!“ рече корманошъ. „То е поглаваръ ови арангутана, кога су овде трговцы робова наместили. — Садъ су башъ ови несретници у томъ растојаню најболъ за еданъ паръ картача! Шта мислите, г. Капетану? — Заиста е прека штета, што иј неможемо съ неколико поздравити и дочекати.“

Ево и чамци до лађе стигоше, и већ су се

црнци као яте маймуна узъ лађу успиняли. Већ е на крову одъ сто црнаца гамизало, понаввише кудрави, сви углаисани и светлећи се одъ палмове масти коіомъ се мажу, тако, да њѣнъ зверскій изгледъ већма маймуну него людма приличаше. Скоро су сви одъ среднѣ висине, мали руку, широки ножура и претанки листова. Међу њима опазе неко особито створенѣ одъ црнца, кои е могао имати око свои петдесетъ година. На глави имао е некій искићеный шеширъ, а на голо тѣло навукао бјаше неке плаветне солдачке хальине са златнимъ еполетнама, кое су за много већогъ човека справлѣне были, ер' му е туръ одъ чакшира ниже колена висіо, а погавице су яко срезане были. На ногама имао е неке старе издрте матрозке чизме.

Капетанъ Хобсонъ пуномъ чашомъ рума и гологлавъ, и ако и понизнимъ коракомъ ипакъ са намрштенимъ лицемъ поита му на сусретъ.

„Bon jour! — Welcome! — Bienvenido, Senor!“ — рече црнацъ, почемъ поднешену чашу съ румомъ на душацъ испи. — „Ја самъ, Петаръ краљ!“ рече са таквимъ попосомъ, да бы му се свако — гледајући њѣгово маймуиско лице — насмеяти морао.

Докъ е капетанъ овогъ поглавара црнаца — кои е у неразумителномъ часъ енглескомъ, часъ шпанскомъ, часъ пакъ португалскомъ езику питаня, шта се сирѣчь у лађи наоди — разумети трудіо се; дотле е корманошъ румъ са црнцима свойски трошіо. Изъ одговараня капетановогъ примѣтити е было, да е краљ Петаръ сасвимъ задовољанъ быо, почемъ се изъ свегъ срца смејо, и као ярацъ скакутајући, викао: „Добро е! врло добро! краљ Петаръ сасвимъ задовољанъ!“

Већ се сила рума почела на црнцима примѣчавати. Неко число црнаца увукло се бјаше доле у лађу, и већ се чуло објанѣ садука, а другии су као некій ѣаволи око буренцета съ румомъ скакали и викали. Међутимъ капетанъ кодъ краля Петра изради, да га са своимъ друштемъ на суво изнесе, кое овай одобри.

На промуклу заповестъ краля Петра, стрче неколико црнаца доле, дотераю два чамца да страдалнике на суво изнесу. Са тужнимъ срцемъ уђе Ема у чамцацъ, а за њомъ капетанъ, корманошъ и г. Јованъ; у другій пакъ сместе се прочи морнари. При возеню опазе Ема едного црнца, како се у њѣнъ свиленый крогнъ увіо, па вози, и, акојој е и жао было за овимъ лепимъ парчетомъ свога накита, ипакъ се мораде насмеяти, како га е заогрно. Другій опетъ возаръ најлепшый фракъ г. Јована на свое голо мастно тѣло навуко, и то башъ онај фракъ у комъ е г. Јованъ бавећи се у Капштату, женскима фурорѣ правіо.

Садъ већ и чамци приспу на утокъ рѣчице. Одъ обрасли жбунова по обали, нису ништа видити могли, гди су и како су; но кадъ су читавъ еданъ сатъ возили се, приспу до едного савіютка рѣке, гди виде развалине некогъ одавна бившегъ опустошеногъ Португалскогъ зданя, у којима су еспапе свое држали, кое е самимъ колебицама црнаца сламомъ покривенима обколѣно было. Чимъ се чамци укажу, кадъ ал' оно подигне се радостна вика до небеса, ови се ужасну видећи саме црне женске полакъ наге, а де-

ца башъ сасвимъ гола, гди маймунски скачу и радостно узвикую. Како Ема, тако и нѣни сапутници слабо су како на рѣку тако и на ову хорду гледали. Приспевшимъ имъ, опазе едну лепу велику и яку галию, са свима исправама — а и съ топови добро снабдѣвену. Нѣнъ строй, нѣна црноћа — ерѣ в сва црно обоядисана была — познати в дала, да в Шпанска лађа, и кадъ се приближе, прочитаю на среди и име: „El Leon“ и „Navaпа.“ Капетанъ, као искусни мореплаваць — безъ да в икоме шта казао — примѣти таки, да в ово лађа трговаца робова. — Ема, прекине ђутанѣ.

„Хвала Богу милостивомъ!“ рече она, изъ дубљине срца узданувши, „како ми се чини, ми се јоштъ помоћи можемо надати. Овде има Европеаца.“

„Есть, хвала Богу!“ рече г. Јованъ такешерѣ уздисајући.

Капетанъ, видило се, да ни едно ни друго неслуша.

„Добро в уређена и саграђена; преке паянте на катаркама, даю познати, да в ово — ако се неварамъ — као нека ратна лађа! А може бити, да в брзовозъ, то в лађа, трговаца робова.“ мумлаше крозъ зубе капетанъ, погледавши Ему. „Овака лађа може добро намучити, и сваку потеру краљѣвску осуетити. Притомъ“ — показуюћи на батеріе ков су на лађи намештене быле — „а и съ топови свакој ватри може добро одговорити.“

Чимъ на суво изађу, спазе два европейца, — ков пре изъ гомили црнаца немогоше видити — нѣма на сусреть ићи, вданъ бјаше Мулатъ, *) одъ ед-но петдесетъ година, на лицу му в примѣтити было нечувственость и дивльїй карактеръ. Другїй в было правый Европеаць, и съ едно десетакъ година млађи одъ првога, нѣгово одѣло, држанѣ тѣла, бјаше солдачко. Ово в было высокъ човекъ, коврдасте косе, а не мапѣ и лепъ бы было, да му на лицу небяху изваяни знаци различни страстїй, а и само мутно и тумарајуће око, издаваше неку нечовечность.

„Вы сте капетанъ оне онесређене лађе?“ приступивши Мулатъ капетану Хобсону, упита га у поквареномъ енглескомъ взику, држећи руке острагъ, а цигару у зуби. „Я самъ таки јоштъ синоћъ, чимъ самъ васъ опазїю, онако по мору скакутати, знао: да ће васъ ђаво амо донети, и тимъ да ћете ми трговину отештати, давајући повода овима несретницима нагумати се съ лађе свакояке робе, па онда ће ђаво съ нѣима трговати и погађати се. На сређу те смо се по нечемъ погодили, и сутра намъ стиже роба, те тако можете овде кодъ насъ задржати се, докъ не-смыслите, шта ћете, како ли ћете!“

Онай се другїй полако са корманошеиъ разговарао, питајући га за претрпѣно страдањѣ, шта имаю на лађи, и одкудъ долазе.

Овай садъ оставивши корманоша, окрене се капетану говорећи: „добро в ипакъ, г. капетану, да васъ в башъ садъ несређа сустигла, докъ смо ми јоштъ овде. Краљ Петаръ, ако башъ о страдалцима

слабогъ милосрдїя и има, ипакъ ће се на све васъ, гледећи ову господичну, смилovati.“

Докъ су они пешачили до развалина, приповеди имъ истый, да в онъ капетанъ одъ оне у рѣчици лађе, да му име Вићентїе Девре; и да в изъ Хавре *) а Мулатъ да в надзиратель еспапа, и нѣму да в име Мигуель Плакида.

Девре побрине се свойски за обиталиште овима несретнимъ корабљѣкрушеницима. За нѣи све, буде одма неко особито, већъ одавно пусто лежеће зданїе опредѣљно, гди се сви удобно сместити моглоше; за Ему пакъ, за кою се самъ Девре постарао, буде едина najlepша, одлучена одъ другїй, колеба опредѣлена. Истый капетанъ Вићентїе рече јої, да онъ ню као свога госта сматра, и докле се годъ онъ овде задржавао буде, да ће се за ню и нѣно путовањѣ свойски побринути. У колико се Ема — нѣой као сасвимъ непознатомъ човеку — поверити могла, у толико се повѣрила, а и заиста нїе се ни преварила почемъ јої онъ ни найманѣ повода недаваше, плашити га се. Онъ в у нѣнимъ очима истина страшанъ быо, зато в она при свемъ повереню, на великой опрези была, ал' при свемъ томъ нїе заборавила, свако и то найвеће почитанїе одавати му, и нѣгове понуде съ найвећомъ благодарностѣу примати. Нѣни несретни сапутници, были су исто тако као и она, сваке помоћи лишени. Кома бы она — међу овима црнима полузверовима за обрану прибећи и могла, ако бы башъ и одбацила овога човека наклоность, прїятельство, а и саму очевидну помоћ? приликомъ томъ она се и за свое састраданїе сапутнике постара, како бы имъ потребна набавила. Капетанъ Хобсонъ измоди неколико асура одъ црнаца за простираче себи и своима людма, на којима су и спавали, а себе в съ даскама — ков су за клупе и астале служиле — снабдѣо. Мулатъ, при целой овой патњи, при свомъ нарезаню ови ядника, безъ да бы се сагнуо, стаю в као проштаць и звиздукајући гледао, како се ови муче. Ал' Вићентїе в — и онога ладнокрвность — своїомъ охотомъ, накнадїо. Онъ неколико стварїй изъ свое собице на лађи да донети, и докле годъ са свима нужднима Емину собу снабдѣо нїе, нїе се окануо.

Међутимъ се и краљ Петаръ изъ разбїзне галие вратїю быо. Изъ далека се в примѣтила была сила рума, коя в нѣга и дружину му обузела, алъ онъ в при свемъ томъ одъ све свое дружине найтрезвении быо. Да бы Вићентїе јоштъ болѣ краля Петра на користъ Емину придобити могао, зовне како нѣга, тако и капетана Хобсона, корманоша, Мулата и Ему на обѣдъ. У обиталишту Вићентиномъ већъ в за овай посио све преправљно было, шунке маймунске и разне рибе быле су за ело, и у колико в ело мало као простїе было, у толико в разнo благородно пиће оно накнадїло. Садъ се Вићентїе лати съ виномъ краля Петра, ливајући му свакогъ тренутка по пуну грдну чешетину мадерска вина, ал' овомъ то ништа нїе сметало, ерѣ, како бы овай ливао, тако бы овай искапльивало.

Овай актъ не само да в Ему до чуденя довео,

*) Мулатъ, то в порода одъ црнаца и беле жене, или обратно; одъ црне жене и бела человека.

*) Хавре, морска варошь у сѣверной Французкой.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

него су и присутвуюћи чудити се морали, како е овај црнац трошио пиће, а притомъ место да бы пијани био, све се трезвени и весели показивао.

При овомъ обѣду, и тако рећи весело почне Мулатъ кои е до садъ ћутао на мигъ Вићентинъ съ краљемъ Петромъ за робове се погађати.

„Но краљу Петре,“ рече Мулатъ, „како стоимо јоштъ за онај остатакъ робе? У јутру долазе ми две стотине парчета црни дрва, која ми съ оне стра-

не краљ Боши шалъ, и, ако вы што годъ непопусти-те, то ћу я и ону трећу стотину одъ нѣга узети.“

„Вы треба да знате господичча,“ рече Вићентіе Еми, кои е поредъ исте седіо, „да толико и толико парчета црни дрва, значи толико и толико робова, еръ, црно дрво, значи црныи робъ.“

„Немогу попустити, они много новаца вреде!“ одговори краљ Петаръ, почемъ пуну чашетину на е-данъ гутляй у се саліе. (Продужиће се.)

РАЗЛИЧНОСТИ.

МѢСТНЕ ВѢСТИ.

Земунъ. Рођенъ данъ Нѣногъ Величества премилостиве наше царице Елисавете био е прошасте Недељъ торжественно прослављенъ. Како у православној тако и у римокатолическој цркви држана е света литургија, при којој присуствовали су сва војна и гражданска господа, аи света е било доволно. — Пре некій данъ допови у кућу пароха евангеличкогъ у Новом-Назову крозъ прозоръ уђу, и приличну суму новаца однесу му. Опетъ и то злочинство е еданъ одъ доказа онихъ, како се по Срему одъ некогъ времена често догађаю.

Београдъ. Ово дана появлюе се кодъ насъ у канцеларији телеграфа нека, „Богъ буди съ нама“ аветъ, која на машини куца и са телеграфистама се разговара о ковечему, огледало на дувару дига, сатъ отвара и затвара и много друго ковшта; — по целомъ се Београду о томъ говори, и светъ увече трчи у телеграфию као на неко чудо. Нѣгова Свѣтлост ономадъ е у Недељу увече многе те любопытливце растерала, и налогъ дала да се најстрожіе пази, да се той аветини у трагъ уђе; но я бы реко, а самномъ и многи други, да нѣой нив трагъ тако заплетенъ као што неки држе. По свой прилици ту новію аветъ ил' тогъ модерногъ вампира, немами човечіи крвь да е се напие, но више утроба телеграфске касе, која е свагда прилично пуна. Или е то испрва была само невина и весташна шала сами телеграфиста, кои су хтѣли еданъ другогъ плашити; ал' боимъ се да имъ та шала неизађе на дебело.

Кодъ насъ е се ово дана убиство догодило; еданъ карташъ и скитница, кои е изъ Турске у Београдъ дошао и овуда свой занатъ проводи, толико е нашу варошку полицију, нѣговимъ ноћнимъ по Београду скитанѣмъ, боевима и пркомомъ накинѣю, да нашъ управитель, Г. Н. Христићъ, кои се ревностно заузима да Београдъ одъ оваковы зликоваца очисти, и у поредакъ европейскій га доведе, изда ономадъ, по упутствію вальда старіега, налогъ, да се истый зликовацъ ма на кои начинъ ухвати и у полицију доведе (или донесе), и тако оду неколико пандура са наредникомъ своимъ у кућу гдѣ се онај зликовацъ бавіо, обколе га, и рекну му да се преда, но овај насрне на нѣи са два турска хандара, и едногъ пандура смртно рани, кои на кратко време потомъ и умре, а другогъ лакше рани, и између нѣи 5—6 момака побегне у градъ при свемъ томъ што су ови за нѣимъ пуцали. Овде се ясно указуе потреба жандармеріе, еръ заиста да су само два жандара место овій шесть момака была, небы іймъ зликовацъ по-

бегао. За зликовца тогъ учинѣнъ е коракъ кодъ наше, кои е ово дана дошао, да га нашој власти преда, видићемо, шта ће быти.

КНИЖЕВНО.

Дръ Игнатъ Пѣтрошевскій, професоръ при Берлинскомъ свеучилишту, издае у свезкама старо-персіеко дѣло: „Зендавеста“ съ преводомъ нѣмачкимъ и польскимъ. Книгу е ту пре три хиляде година живећий старо-персіекој законодавацъ Зороастеръ сачиніо и докъ е годъ вѣроисповѣдъ нѣгова траяла, дотле е была одъ Персіана за свету книгу држана, као што мы Евангеліе, и Турци нѣовъ Коранъ држе. Макаръ што е то дѣло већъ обште познато, и на више европейски езика преведено, то се опетъ г. Пѣтрошевскій посла тогъ изъ узрока тога приміо, што е приметіо, да у Зендскомъ (старо-персіекомъ) езикѣ подоста се рѣчи налазе, кое са славенскимъ единако гласе. Онъ дае дѣло то съ оригинальнымъ писменымъ печатати, и при свакој рѣчи налази се начинъ читаня съ польскимъ преводомъ, тако, да свакій безъ великогъ труда сравнити и сродство рѣчиј пронаћи може. За главныи насловъ тогъ дѣла на-вео е речи: „Славенска собственостъ одъ трп хиляде година, или Зендавеста, т. е. животоносна книга Зороастерова.“ Книга е та наймудріегъ садржая; у нѣойзи се налазе узвышене мысли о присутствію едногъ Бога, и безсмртія душе човечіе. — Познаванъ Зендскогъ, јоштъ више Санскритскогъ, старо-индіекогъ езика отворило е езикословцима велико полъ за нѣову науку, и ако они сравненѣмъ тій престарихъ езика са нашимъ дознаду, да су сви народи едногъ порекла: каква су то онда благодворна набавлена за моралну свеуу едногъ народа съ другимъ, тѣме ће се већма потврдити, да су сви люди, да е цео родъ човеческій едне крви.

ЗАГОНЕТКА.

(Едносложна.)

Беснимъ по свету,
У свакомъ реду
Наћи ћешъ ме:

Сви тѣи ме знаду.
Кои зло раду
Плашући се.

Црне самъ бое,
Пакости мојој
Нема ти край!

Башишъ ли вѣди,
Друго да вреди
Тврдо лодай;

Онда самъ міо
Свагда я быо
Ловцу; но тѣи

Кои' се лаже
Ако ме траже
Бѣснили бы.

Bilder-Verkauf.

Gefertigter empfehle dem pl. t. Publikum mein großes Lager von Bildern, als: Original-Handzeichnungen und Aquarelle von sehr guten Künstlern, englische und deutsche Stahl- und Kupferstiche, ferner eine große Auswahl von allen Gattungen Lithographien, schwarz und gemalt, als: Porträts von durchf. Personen unseres Allerh. Hofes, und allen Gattungen von religiösen Darstellungen, Landschaften, Genrebildern, Studientöpfen für Schulen, Jagd- und Pferdestücke.

Das Verkaufsz-Lokal befindet sich im Gasthose „zum goldenen Löwen“ Nr. 5.

Karl Meyer aus Wien.